

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoP/229/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119205441
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hrabovecká
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7119205441.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hraboveckej a členiek senátu JUDr. Ludviky Bodnárovej a JUDr. Agnesy Hricovej vo veci starostlivosti súdu o maloletého P. O. A.. XX.X.XXXX bývajúceho na F. Č.. X Q. O. zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, Košice, Staničné námestie č. 9, Košice dieťaťa rodičov Ing. N. O. A.. XX.XX.XXXX Y. Q. O. A.. X.X.XXXX bývajúcich na F. Č.. X Q. O. na návrh starého otca JUDr. D. A. A.. XX.X.XXXX W. A. O. Č.. XX v O. zastúpeného Advokátskou kanceláriou Nižník, spol. s.r.o. so sídlom na Kováčskej č. 21 v Košiciach v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia o úprave styku starého otca s maloletým P. o odvolaní rodičov proti rozhodnutiu Okresného súdu Košice I z 11.6.2019 č.k. 41P 19/2019-16 takto

rozhodol:

Potvrdzuje uznesenie vo výroku o úprave styku navrhovateľa (starého otca) s maloletým P. O. nar. XX.X.XXXX každú párnú sobotu v roku od 9:00 hod. do 12:00 hod. a v ostatnej časti mení tak, že navrhovateľ prevezme maloletého od matky na začiatku súdom upraveného styku v rodinnom dome na O. J. Č.. XX Q. O. a na tom istom mieste vráti maloletého matke po skončení súdom upraveného styku a matka je oprávnená byť prítomná počas súdom upraveného styku navrhovateľa s maloletým P..

Rodičia sú povinní riadne pripraviť maloletého na styk s navrhovateľom.

Zrušuje výrok uznesenia o povinnosti uloženej súdom na podanie návrhu vo veci samej a výrok o trovách konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením z 11.6.2019 č.k. 41P 19/2019-16 upravil styk starého otca JUDr. D. A. A.. XX.X.XXXX s maloletým P. O. A.. XX.X.XXXX tak, že starý otec je oprávnený stýkať sa s maloletým každú párnú sobotu v roku od 9:00 hod. do 12:00 hod. počínajúc vykonateľnosťou tohto rozhodnutia, pričom prvých päť stretnutí sa bude realizovať za prítomnosti matky dieťaťa Ing. N. O. A.. XX.XX.XXXX tak, že starý otec JUDr. D. A. A.. XX.X.XXXX maloleté dieťa prevezme a po ukončení styku odovzdá späť matke v obchodnom centre Y. Q. O., A. E. X, Košice na druhom poschodí v priestoroch pred detským kútikom „S. E.“. Rodičia maloletého sú povinní dieťa na styk so starým otcom riadne pripraviť. Poučuje rodičov maloletého dieťaťa, i kolízneho opatrovníka, že môžu podať na súd návrh na začatie konania vo veci samej o úprave styku starého otca s maloletým dieťaťom. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie rodičia v zmysle ust. § 62 ods. 1 CMP a ust. § 365 písm. d/, f/ a h/ CSP s odôvodnením, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 41P 19/2019 z 11.6.2019 považujú za nezákonné, arbitrárne, popierajúce princíp právnej istoty, ako aj princíp legitímnych

očakávaní, pričom takýmto rozhodnutím bolo autoritatívne zasiahnuté do fungovania usporiadanej rodiny za účelom vynútenia si stretávanie s maloletým P. starým otcom. V prvom rade poukázali na to, že súd prvej inštancie rozhodoval na základe tvrdení a dôkazov prezentovaných v konaní výlučne starým otcom. Podstatným argumentom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia starým otcom je zmena pomerov, ktorá nastala po predchádzajúcich rozhodnutiach súdu a ktorá odôvodňuje opätovné posúdenie nového stavu odôvodňujúceho vydanie neodkladného opatrenia, pričom túto videl v tom, že jeho manželka (stará matka maloletého P.) sa odsťahovala zo spoločného domu, kde sa mohol starý otec s maloletým P. stretávať. Z bodu 23 odôvodnenia uznesenia vyplýva, že starým otcom tvrdené odsťahovanie sa starej matky zo spoločnej domácnosti považoval za rozhodnú skutočnosť odôvodňujúcu podstatnú zmenu pomerov. V podanom návrhu starého otca absentuje údaj, kedy a kam sa mala stará matka odsťahovať, pričom celá argumentácia je všeobecná a nepresvedčivá. Jediným podaním, kde starý otec uviedol túto skutočnosť, bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, čo v konečnom dôsledku samo o sebe spochybňuje vierohodnosť jeho tvrdenia, ktoré považujú za nepreukázané a účelové. Jediné, čo vyplýva z listu vlastníctva predloženého starým otcom je, že stará matka P. A. vlastní nehnuteľnosti, ale nie je relevantným dôkazom preukazujúcim odsťahovanie sa starej matky z rodinného domu na Pereši (O Stará matka je bezpodielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností na O. J. XX v Košiciach, na tejto adrese má vedený trvalý pobyt a skutočnosť, že býva na tejto adrese, rodičia podložili čestným prehlásením starej matky. Na základe vyššie uvedených skutočností rodičia majú za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V súvislosti s inou vadou konania uviedli, že súd prvej inštancie v rozpore s právnou úpravou aplikoval na toto konanie výlučne ustanovenia CSP, a to § 324 a nasl., bez akejkoľvek aplikácie CMP. Vyjadril názor, že súd prvej inštancie vydaním tohto uznesenia absolútne poprel predchádzajúce rozhodnutie Okresného súdu Košice I z 13.6.2018 sp. zn. 11P 126/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 17.4.2019 sp. zn. 7CoP 231/2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13.5.2019 o necelý mesiac dňa 11.6.2019 vydal rozporuplné uznesenie na základe neúplných a jednostranných skutkových zistení len jedného účastníka, starého otca, ktorý bol v predchádzajúcich konaniach neúspešný. Majú za to, že takéto konanie súdu je v rozpore s princípom právnej istoty, ako aj s princípom jej legitímnych očakávaní. Súd prvej inštancie vydaním uznesenia reparoval právoplatné rozhodnutie (vyššie uvedené) napriek tomu, že nie je žiadnou nadradenou inštanciou a týmto suploval úlohu Najvyššieho súdu SR a pri odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal zo skutočností, s ktorými sa už súdy riadne vysporiadali v predchádzajúcich právoplatne skončených konaniach. Tu poukázali na prekážku už rozhodnutej veci res judicata. Tiež uviedli, že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval v obdobnej veci, v tomto prípade v úplne rovnakej veci pod sp. zn. 7CoP 231/2018, pričom súd prvej inštancie vydaným neodkladným opatrením viazanosť s právnym názorom odvolacieho súdu vôbec nerešpektoval a rozhodol v rozpore s týmto právnym názorom. Na základe uvedeného majú za to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Starý otec v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia riadne neosvedčil danosť práva a sú tu pochybnosti o potrebe neodkladnej úpravy, ktorá by podľa súdu mala byť v záujme maloletého P.. V tejto súvislosti predložili SMS komunikáciu medzi matkou a starým otcom, z ktorej je zrejmé, že starý otec používa vo vzťahu k otcovi dieťaťa aj v súčasnosti invetkívy, ktorých sa nezbavil ani po apelovaní zo strany predchádzajúcich súdnych rozhodnutí na upustenie od vzájomných konfliktov medzi jednotlivými rodinnými príslušníkmi. Tvrdenia starého otca o tom, že stretnutia s vnukom a dcérou (matka dieťaťa) prispievajú k vyriešeniu rodinných konfliktov, považujú, vzhľadom na obsah SMS správ za nereálne a účelové. Rodičia zhodne uviedli, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aplikáciu ust. § 25 ods. 5 Zákona o rodine vo vzťahu k čl. 41 ods. 1 až 4 Ústavy SR, z ktorého je zrejmé, že Ústava SR nepojednáva o úprave práv a povinností maloletých detí k starým rodičom, ale poskytuje ochranu výlučne rodičom. Nesúhlasili s argumentáciou súdu, že úprava styku maloletého dieťaťa so starým rodičom nie je obmedzením výkonu rodičovských práv k dieťaťu s poukazom na § 38 Zákona o rodine, pretože sa nedopustili voči svojmu dieťaťu ničoho, na základe čoho by mali byť vo vzťahu k svojmu jedinému dieťaťu obmedzení v rodičovských právach na úkor starého otca. V tejto súvislosti uviedli úvahu vo vzťahu k ust. § 25 ods. 5, § 30 ods. 1, § 38 Zákona o rodine. Vyjadrili názor, že starý otec nechce konfliktné rodinné vzťahy nijako urovnať. Nepovažujú za normálne, že starý otec, ktorému je známa adresa ich pobytu aj telefónne číslo, si neustále vynucuje stretávanie sa s ich synom autoritatívnym rozhodnutím súdu bez toho, aby ich kontaktoval normálnym spôsobom a snažil sa s nimi na stretnutí dohodnúť a keď kontaktuje matku dieťaťa, neustále uráža otca dieťaťa a jeho rodičov. Podľa ich názoru v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia opätovne neboli splnené hmotnoprávne podmienky, nakoľko absentuje preukázanie a odôvodnenie neodkladnosti a naliehavosti a zároveň nikde nie je zmienka o dočasnosti takejto úpravy, takže napadnuté uznesenie

má tendenciu nahrádzať meritórne rozhodnutie vo veci samej. Stretávanie starého otca s maloletým P. nie je v záujme maloletého P. vzhľadom na invetkívy starého otca vo vzťahu k otcovi dieťaťa. Starý otec sa vôbec nepokúsil o komunikáciu či dohodu s rodičmi o úprave styku, a teda za stav, v akom sa nachádzajú ich vzťahy, je zodpovedný sám. Uznesenie je nevykonateľné aj z dôvodu, že maloletý P. na základe rozhodnutia rodičov nenavštevuje žiadne obchodné centrá zo zdravotných dôvodov, preto je autoritatívne rozhodnutie súdu zásahom do rodičovských práv chránené ust. § 30 ods. 1 Zákona o rodine. Zhodne uviedli, že výrok č. III napadnutého uznesenia je nevykonateľný a nie je ani zrejmé, čoho by sa mali v konaní vo veci samej domáhať. Žijú usporiadaným životom v spoločnej domácnosti a vo vzťahu k svojmu synovi si riadne plnia všetky rodičovské povinnosti. Nemajú právny záujem na úprave styku starého otca s maloletým P., nakoľko ust. § 25 ods. 1 Zákona o rodine preferuje v prvom rade dohodu. Výrok č. IV napadnutého uznesenia považujú za zmätočný a nezákonný, nakoľko v tomto konaní nikto priznanie trov konania nežiadal a teda súd prekročil v tomto smere návrh starého otca. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhli, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia starého otca zamietol.

3. Navrhovateľ (starý otec) s poukazom na ust. § 329 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania uviedol, že námietka uvedená v odvolaní o tom, že súd rozhodol len na základe skutkových tvrdení navrhovateľa, je neopodstatnená, keďže samotný zákon pri nariadení neodkladného opatrenia predpokladá, aby bolo aspoň osvedčené, že tu existuje určité právo, resp. právny vzťah medzi stranami, že toto právo je porušované alebo ohrozené a že na jeho ochranu je potrebné nariadiť neodkladné opatrenie. Nariadenie neodkladného opatrenia je prípustné a opodstatnené vtedy, ak sa tvrdí a osvedčí, že sú tu právne vzťahy medzi stranami a tieto právne vzťahy vyžadujú rýchlu a efektívnu úpravu a súčasne sa neprimeraným spôsobom nezasahuje do právnych vzťahov medzi stranami. Ako vyplýva z účelu neodkladného opatrenia, súd pred jeho nariadením nemusí zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej. Osvedčovanie pri vydávaní neodkladného opatrenia na rozdiel od dokazovania znamená, že súd na základe navrhovateľom predložených alebo označených dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Súdna prax vyžaduje i naplnenie podmienky, že neodkladným opatrením sa nesmie vytvoriť nenávratný, nenapraviteľný stav v právnych vzťahoch strán, ani, že v dôsledku neodkladného opatrenia vznikne neprimeraná ujma v strane, teda že ujma povinného nesmie byť neprimeraná výhodou, ktorú nariadením neodkladného opatrenia získa druhá strana. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie postupoval v zmysle zákona, keď na základe návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia mal za to, že je nevyhnutné upraviť pomery účastníkov nariadením neodkladného opatrenia. Svoj návrh oprel práve o skutočnosť, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice I sp. zn. 11P 126/2017 bola nosným argumentom rodičov dieťaťa práve skutočnosť, že mu v styku s maloletým nebránia, keďže pravidelne navštevujú dom, v ktorom býva aj so svojou manželkou, starou matkou maloletého. Tvrdenia obsiahnuté v odvolaní sú maximálne zavádzajúce a nepravdivé, takisto aj samotné čestné vyhlásenie starej matky, pretože tak, ako to uviedol v podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, skutočne došlo k odsťahovaniu jeho manželky z ich spoločnej domácnosti. Svedčí o tom aj rozhodnutie Mesta Košice, ktorým bol znížený poplatok za komunálne a drobné stavebné odpady pre znížený počet žijúcich osôb na ulici O. XX Q. O. na počet 1. Stará matka sa odsťahovala na adresu M. XXX Q. O. a následne začala tam platiť aj miestny poplatok upravený na počet užívateľov nehnuteľností jeden. Všetky predchádzajúce rozhodnutia vydané vo veci sa opierali o jeho možnosť stretávať sa s maloletým, preto podľa súdu nebol zásah vo forme vykonateľného autoritatívneho súdneho rozhodnutia nutný a súd ponechal jeho stretávanie s maloletým na dohodu rodičov. Zo skutočností uvedených v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je zrejmé, že práve táto rozhodujúca skutočnosť sa od vydania rozhodnutia zmenila, a tak zakladá jeho právo domáhať sa vydania neodkladného opatrenia. Pokiaľ otec v odvolaní namieta krátky časový odstup od právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia vo veci samej po podanie jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7CoP 231/2018 bol vydaný dňa 17.4.2019. Do vydania rozhodnutia nemal možnosť v odvolacom konaní uvádzať novú skutočnosť, že jeho manželka sa zo spoločného rodinného domu odsťahovala, keďže táto skutočnosť nastala presne v období apríla 2019 a nevedel, či sa manželka nerozhodne k nemu vrátiť a nastáť sa späť. Práve zo skutočností uvedených v odvolaní vyplýva, že stará matka zotrvala v spoločnej domácnosti s ním len kvôli tejto rozhodujúcej skutočnosti, ktorá tvorila nosnú argumentáciu súdu prvej inštancie a následne po vydaní rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sa zo spoločnej domácnosti odsťahovala. Pokiaľ sa v odvolaní uvádza, že túto skutočnosť neuviedol v dovolacom konaní vedenom

pred Najvyšším súdom SR, v ktorom napadol rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7CoP 231/2018 uviedol, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý využil z toho dôvodu, že má za to, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice I sp.zn. 11P/126/2017 bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. V dovolacom konaní nie je možné uvádzať nové skutočnosti alebo predpokladať nové dôkazy. Tiež uviedol, že v tomto prípade sa jedná o neodkladné opatrenie, ktoré nespadá pod špecifiká právnej úpravy CMP, lebo sa nejedná o prípady neodkladného opatrenia uvedené v ustanovení § 365 až § 369 CMP. Návrh, ktorým sa domáhal nariadenia neodkladného opatrenia nie je možné subsumovať pod žiaden z týchto špecifických prípadov upravených v CMP. Je starým otcom maloletého dieťaťa, nie rodičom, a má za to, že súd postupoval v zmysle zákona, ak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v tomto konkrétnom prípade posudzoval podľa ustanovení CSP. S poukazom na článok 3 ods. 1 CMP a ustanovenie § 2 ods. 1 CMP vyjadril názor, že v tomto konkrétnom prípade CMP nestanovuje špecifickú právnu úpravu, preto použitie CSP považuje za správne. K námietke, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k popretiu predošlých súdnych rozhodnutí, opakovane uviedol, že samotný zákon predpokladá možnosť opätovného vydania neodkladného opatrenia, ak dôjde k zmene pomerov. O res judicata by mohlo ísť jedine v prípade, ak by sa z rovnakých dôvodov a za nezmenenej skutkovej situácie domáhal vydania nariadenia neodkladného opatrenia s totožným obsahom. V tomto prípade však došlo k zmene pomerov, a to že podľa otca dieťaťa to bolo v krátkej časovej relácii, nič nemení na skutočnosti, že k zmene pomerov skutočne došlo a je úplne bez kontaktu, ako s maloletým, tak aj s jeho rodičmi. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia sa jednoznačne s nalievavosťou potreby upraviť pomery účastníkov vysporiadal a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Podotkol, že neodkladným opatrením nebolo zasiahnuté do rodičovských práv, tak ako sa to uvádza v odvolaní, keďže neodkladné opatrenie bolo vydané v rozsahu troch hodín, každý párný víkend za prítomnosti matky dieťaťa. Má na zreteli len najlepší záujem maloletého tak, aby nedošlo k ich úplnému odcudzeniu, pričom neodkladné opatrenie je vydané v minimálnom rozsahu, aby neovplyvnilo a nezasahovalo do rodičovských práv dieťaťa. Ani rodičia dieťaťa nemôžu poprieť, že je v záujme maloletého poznať svojich starých rodičov, poznať svoje „korene“ a rozvíjať vzťah so starým otcom a pokiaľ tomu rodičia bezdôvodne bránia len preto, že sú voči nemu zaujatí, nemá táto skutočnosť ovplyvňovať vzťahy maloletého k starému otcovi. Vo vzťahu k odvolacej námietke, že neboli splnené hmotnoprávne predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia, opätovne zdôraznil ustanovenie § 329 CSP. O návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa rozhoduje na základe osvedčenia podstatných skutočností, ktoré vymedzuje jednak ustanovenie § 326 CSP v rámci zákonných náležitostí návrhu a jednak ustanovenie § 325 CSP, pokiaľ ide o podmienky nariadenia neodkladného opatrenia. Koncepcia neodkladných opatrení nie je vždy nevyhnutne viazaná na konanie vo veci samej ani na dočasný a provizórny charakter poskytnutej súdnej ochrany. CSP vyslovene pripúšťa aj nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej (§ 330 ods. 2 CSP). Ak súd dospeje k záveru, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami alebo sú tu iné reálne dôvody, pri nariadení neodkladného opatrenia pred začatím konania neuloží povinnosť navrhovateľovi podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd sa obmedzí iba na poučenie strán, ktorým sa neodkladným opatrením ukladá určitá povinnosť, že môžu podať žalobu vo veci samej, a to v zmysle ustanovenia § 337 CSP. V zmysle uvedeného preto aj námietka otca uvedená v bode 7. odvolania nie je dôvodná. Má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia bolo vydané na základe osvedčených skutočností uvedených v návrhu, súd sa riadne s dôvodmi na vydanie rozhodnutia vysporiadal, postupoval v zmysle zákona aj najlepšieho záujmu maloletého a boli splnené hmotnoprávne podmienky na jeho vydanie, preto navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

4. Kolízny opatrovník dieťaťa vo vyjadrení k odvolaniu dal do pozornosti článok 8 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého má dieťa právo nielen na zachovanie vzťahu so svojimi rodičmi, ale aj právo na zachovanie svojej totožnosti a rodinných zväzkov v súlade so zákonom a vylúčením nezákonných zásahov. Dohovor o právach dieťaťa uznáva aj zodpovednosť členov širšej rodiny dieťaťa pri zabezpečení orientácie dieťaťa a jeho usmernení v súlade s jeho rozvíjajúcimi schopnosťami podľa článku 5. Z podaného návrhu starého otca na vydanie neodkladného opatrenia o úprave styku s maloletým dieťaťom, ako aj z odvolania otca vyplýva, že vzťahy sú narušené, konfliktné a vec nie je možné vyriešiť dohodou. V odvolacom konaní úrad odporúča rozhodnúť s poukazom na najlepší záujem mal. dieťaťa usmerniť obe strany, aby prejavili dobrú vôľu a upravili svoje vzťahy, a to najmä pre blaho a zdravý vývin mal. dieťaťa.

5. Odvolací súd iba marginálne poznamenáva, že podľa § 329 ods. 1 vety druhej CSP bolo umožnené všetkým účastníkom konania vyjadriť sa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj k odvolaniu. Postup podľa ustanovenia § 374 CSP v prípade neodkladného opatrenia nie je daný, preto odvolací súd sa s ostatnými vyjadreniami účastníkov konania nezaoberal a podľa ustanovenia § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol len podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní.

6. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery, alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

8. Podľa § 329 ods. 2 CSP pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

11. Nariadenie neodkladného opatrenia predpokladá, aby sa aspoň osvedčila danosť práva (nároku) a aby neboli vážnejšie pochybnosti o jeho potrebe. Neodkladné opatrenie je inštitútom procesného práva, ktoré môže súd použiť ak je potrebné, aby boli dočasne upravené pomery účastníkov alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa nezisťujú všetky skutočnosti, ktoré má mať súd za zistené pred vydaním konečného rozhodnutia (vo veci samej) a skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi, nakoľko pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V tomto smere poznamenáva, že zákon z toho dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie, preto nemôže byť relevantný odvolací dôvod, že súd nedostatočne zistil skutočný stav a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dokazovanie má v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia povahu osvedčovania, to znamená, že súd na základe dostupných dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, pričom nemusí dodržať formalizovaný postup štandardného procesného dokazovania. Osvedčené skutočnosti následne spĺňajú atribút vysokej pravdepodobnosti a súd z nich pri rozhodovaní vychádza. Dosiachnutie náležitej miery pravdepodobnosti rozhodujúcich skutočností z hľadiska procesného a hmotného práva legitimizuje vyhovujúci výrok, resp. výrok zamietavý.

12. Odvolací súd akcentuje, že dieťa má právo nielen na zachovanie vzťahov so svojimi rodičmi, ale aj právo na zachovanie svojej totožnosti a rodinných záväzkov v súlade so zákonom (čl. 8 ods. 1 Dohovoru). Zároveň Dohovor o právach dieťaťa uznáva aj zodpovednosť členov širšej rodiny dieťaťa pri zabezpečení orientácie dieťaťa a jeho usmerňovaní v súlade s jeho rozvíjajúcimi sa schopnosťami (čl. 5), nota bene súd je povinný nastoliť taký stav, aby boli vytvorené podmienky pre pravidelný kontakt dieťaťa so svojimi starými rodičmi (v danom prípade so starým otcom zo strany matky dieťaťa). Za vytvorenie takýchto podmienok je zodpovedný v prvom rade rodič, resp. rodičia, ktorí sa o dieťa osobne starajú, preto, ak rodičia nie sú schopní alebo ochotní vytvoriť podmienky pre stretávanie maloletého dieťaťa s inými blízkymi osobami, čím trpia nielen tieto blízke osoby (starí rodičia, tety, strýkovia a pod.), ale takáto situácia je nepochybne aj v rozpore so záujmom maloletého dieťaťa, preto je intervencia súdu do vzťahov účastníkov v takomto prípade namieste. Starí rodičia sú súčasťou identity dieťaťa, spája ich genetické puto, ktoré neprestane fungovať len preto, že rodičia majú eventuálne voči starým rodičom nejaké výhrady. Úlohou starých rodičov nie je dieťa vychovávať, pretože hlavné slovo vo výchove dieťaťa majú vždy rodičia a starí rodičia majú nastolené pravidlá plne rešpektovať. Úlohou starých rodičov je

odovzdávať rodinné tradície a hodnoty, aby bola kontinuita rodu zachovaná a obohatiť dieťa po citovej a rodinnej stránke.

13. Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 65 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario v rozsahu danom v § 66 CMP a dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že navrhovateľ v návrhu osvedčil naliehavosť neodkladnej úpravy pomerov danú záujmom na vytvorení, resp. obnovení citovej väzby maloletého P. k starému otcovi (navrhovateľovi). Súd prvej inštancie riadne zistil skutočný stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a s jeho úvahou, že konflikt rodičov a starého otca nemôže byť na ujmu maloletého, ktorý mal so starým otcom pred konfliktom vynikajúci vzťah a rodičia dobrovoľne neumožňujú stýkať sa starému otcovi s maloletým vnukom, je nariadenie neodkladného opatrenia v súlade so záujmom maloletého dieťaťa, aby nedošlo k takému nezvratnému citovému odcudzeniu, že už ťažko dôjde k náprave týchto vzťahov, sa v plnom rozsahu stotožňuje. Nariadené neodkladné opatrenie eliminuje ďalšie dohadovanie účastníkov konania a prinesie pre mal. dieťa pokojné prežívanie stretávaní sa so starým otcom.

14. Právne pomery a ich relevanciu posudzoval odvolací súd v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP) a dospel k záveru, že potreba úpravy pomerov je bezodkladná a pretrváva už dlhšie časové obdobie, zároveň zahŕňa aj prvok naliehavosti a nevyhnutnosti z hľadiska všetkých relevantných ustanovení Dohovoru o právach dieťaťa (čl. 8 ods. 1, čl. 5) a ust. § 25 ods. 5 Zákona o rodine. Na tomto mieste poznamenáva, že reálne vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť objektívne preskúmateľná na základe odôvodnenia rozhodnutia. Odvolací súd dospel k záveru, že v tejto posudzovanej veci boli splnené zákonné podmienky pre úpravu styku starého otca s maloletým vnukom, lebo ako jediná blízka osoba je vylúčený zo styku, nota bene pomery v rodine to odôvodňujú a je to potrebné v záujme dieťaťa pre obnovenie vzájomnej citovej väzby medzi starým otcom a vnukom, ktoré boli prerušené až v dôsledku konfliktného vzťahu medzi rodičmi dieťaťa, najmä otcom dieťaťa a starým otcom. Argumentácia rodičov, že starý otec podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia len niekoľko dní po právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na úpravu styku, nemohlo dôjsť k zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala iné rozhodnutie, nie je logicky správne, pretože starý otec mohol očakávať ponuku rodičov dieťaťa na dohodu tak, ako to rodičia deklarovali v priebehu konania na súde prvej inštancie a súd ich prednes zahrnul aj do odôvodnenia svojho rozhodnutia z 13.6.2018, ktorá však zostala len na úrovni verbálnej aj do podania návrhu starého otca na úpravu styku neodkladným opatrením zo dňa 16.5.2019 (časové obdobie takmer jeden rok). Ponuka reálnej dohody absentuje aj v odvolaní rodičov voči uzneseniu súdu prvej inštancie v preskúmvanej veci. Práve v postojí rodičov vidí odvolací súd potrebu bezodkladnej úpravy pomerov v súlade s návrhom starého otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčil o jeho potrebe v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický.

15. Rozsudkom Okresného súdu Košice I z 13.6..2018 č.k. 11P 126/2017-90 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 17.4.2019 č.k. 7CoP 231/2018-174 bol návrh navrhovateľa (starého otca zo strany matky dieťaťa) na úpravu styku s maloletým vnukom P. zamietnutý. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval dlhodobý konflikt medzi rodičmi dieťaťa a starým otcom a tiež možnosť starého otca stretávať sa s maloletým vnukom počas pravidelných návštev starých rodičov v mieste ich bydliska. Súd prvej inštancie rovnako konštatoval, že rodičia v priebehu konania deklarovali v rámci urovnania rodinných vzťahov a konfliktov aj bez rozhodnutia súdu umožniť starému otcovi stretávať sa s maloletým a naďalej rozvíjať citový vzťah k nemu a podieľať sa na jeho výchove tak, ako je to umožnené aj starej matke. S poukazom na čl. 8 ods. 1 a čl. 5 Dohovoru o právach dieťaťa, apeloval na všetkých zúčastnených, aby rešpektovali záujem dieťaťa. Dodal, že zamietnutím návrhu na úpravu styku starého otca s maloletým P. nezakazuje a nebráni starému otcovi stretávať sa s maloletým vnukom a rovnako poznamenal, že starý otec zas má rešpektovať a uznať rolu rodičov vo výchove maloletého a nezasahovať do rodinného života jeho rodičov. Tiež konštatoval, že starý otec, vzhľadom na nezhody s rodičmi dieťaťa, sa vyhýba prítomnosti rodičov počas ich návštev, avšak takto prichádza o stretnutia so svojím vnukom. Ak starý otec nebude zasahovať do výchovy dieťaťa a bude dostatočne rešpektovať jeho rodičov, s vysokou pravdepodobnosťou sa urovnajú vzťahy v rodine. Krajský súd v Košiciach potvrdil

rozhodnutie súdu prvej inštancie a stotožnil sa s jeho záverom, že nie je súladné s najlepším záujmom maloletého dieťaťa autoritatívne vymedziť styk so starým otcom, pretože styk nesmie byť ústupkom vzájomnej rivality medzi rodičmi dieťaťa a starým otcom, ale vyjadrením kvalitného a pozitívneho vzájomného vzťahu, čo predpokladá toleranciu, vyspelosť a dobrú vôľu všetkých zúčastnených. Pri vypořiadaní sa s odvolacou argumentáciou starého otca konštatoval, že starý otec v odvolaní neuviedol žiadne nové podstatné skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery súdu prvej inštancie. Odvolací súd v rámci zdôraznenia správnosti napadnutého rozhodnutia dodal, že nie je v záujme maloletého dieťaťa, aby bolo konfliktami medzi rodičmi a starým otcom zaťažované, pretože vzniknutá situácia ho môže priamo ohrozovať v jeho zdravom psychickom vývine a jeho emotívnom prežívaní práve s poukazom na nepriateľský a negatívne naladený postoj starého otca najmä voči otcovi dieťaťa, ktorý starý otec nedokázal zakryť (potlačiť) ani v rámci konania na súde prvej inštancie a s vysokou pravdepodobnosťou by to prenášal aj na maloleté dieťa. Spochybňovanie rodičovskej autority u dieťaťa vo veku maloletého P. nemôže mať pozitívny vplyv na jeho harmonický rozvoj osobnosti a nie je v súlade s najlepším záujmom dieťaťa vystaviť ho konfliktu loajality vo vzťahu k vlastným rodičom ani pri rešpektovaní práva dieťaťa na kontakt s blízkymi osobami, v preskúmanom prípade so starým otcom. Vyjadril názor, že do času, kým starý otec neprehodnotí svoje správanie a vystupovanie voči rodičom dieťaťa poznačené direktívnosťou a opovrhovaním, nemožno ani predpokladať, že by styk vynútený súdnym rozhodnutím bol v prospech dieťaťa a v súlade s jeho záujmom (čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 5 základných zásad Zákona o rodine). Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13.5.2019. Odvolací súd marginálne poznamenáva, že predpoklad súdu prvej inštancie o urovnaní vzťahov v rodine ako podmienky pre úpravu styku starého otca s maloletým vnukom sa nespĺnil a odvolací súd, ako to vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, iba vyslovil predpoklad, že starý otec svoj nepriateľský postoj voči otcovi bude prenášať na dieťa. Keďže starý otec je vylúčený zo styku s maloletým vnukom minimálne od podania jeho návrhu na úpravu styku vo veci samej (5.9.2017), tento predpoklad v čase terajšieho rozhodovania už má iba hypotetický charakter.

16. Odvolací súd nezľahčuje okolnosti, ktoré sa medzi účastníkmi konania udiali a zjavne takejto situácii, kedy sa navrhovateľ (starý otec) domáha styku s maloletým vnukom súdnou cestou, predchádzali závažné životné udalosti, ktoré pochopiteľne zanechali nielen na rodičoch dieťaťa, ale aj na starom otcovi negatívne emocionálne následky. Odvolací súd je však presvedčený, že je tu stále možnosť vzájomného odpustenia a obnovenia ich naštrbeného vzťahu, nakoľko ide o dospelých, emočne zreých a rozumných ľudí, ktorých spája spoločný záujem, a to blaho a šťastie maloletého P. Ak účastníci konania zhodne deklarujú, že je pre nich prvoradým hľadiskom záujem dieťaťa, potom by sa mali zdržať akýchkoľvek invektív a výčitiek vo vzťahu k veciam minulým a sústrediť sa na momentálnu situáciu, ktorá by mala podporovať harmonický a plnohodnotný vývoj maloletého dieťaťa. Odvolací súd poznamenáva, že pribúdajúcim vekom môže dieťa klásť otázky vo vzťahu k starému otcovi a eventuálne zavádzanie dieťaťa zo strany kohokoľvek z rodiny by mohlo mať negatívne následky pre budúci harmonický vývoj dieťaťa. Uvedené podporuje aj odôvodnenie rozhodnutia Okresného súdu Košice I č.k. 11P 126/2017-90 zo dňa 13.6.2018.

17. Účastníci konania mali dostatočne dlhý čas a priestor na to, aby sa v priebehu konania o návrhu starého otca na úpravu styku s maloletým P. vo veci samej dohodli, ale pre zásadný postoj rodičov styk neupraviť, dohoda reálne nebola a nie je ani možná, keďže vyžaduje kompromis oboch strán. Želanie rodičov, aby starý otec nežiadal úpravu styku s maloletým P. súdnym rozhodnutím, nie je možné považovať za kompromis, pretože za daného stavu (vzájomné ochladenie vzťahov v rodine, diametrálne odlišný postoj zúčastnených strán a absencia ústupku zo strany rodičov) by de facto znamenalo na strane starého otca vzdať sa možnosti stretávať sa s maloletým vnukom. Odvolací súd na tomto mieste poznamenáva, že rodičia dieťaťa zotrvali na tomto postoji aj počas odvolacieho konania vo veci samej a rovnako aj v odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom terajšieho odvolacieho konania na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom absentuje akýkoľvek kompromis smerujúci k umožneniu styku starého otca s maloletým vnukom. Rovnako je však potrebné zdôrazniť, že zasahovanie starého otca akýmkoľvek spôsobom do vzťahu rodičov a výchovy dieťaťa je neprípustné, pretože práve rodičia majú v živote svojho maloletého dieťaťa nezastupiteľnú úlohu a tiež preto, že ide o okolnosti, ktoré sa výsostne týkajú rodičov (manželov) a výchovy dieťaťa.

18. Nemožno preto súhlasiť ani s názorom, podľa ktorého súdny zásah je neprimeraný a postačovalo by miernejšie opatrenie, ktorým by bol verdikt o tom, že sa styk neupravuje a vyriešenie sporu sa ponecháva na zlepšenú komunikáciu medzi navrhovateľom a rodičmi dieťaťa. Uvedené stanovisko

rodičov je vlastne popretím zmyslu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, za ktorý treba považovať vyriešenie sporu, ktorý medzi účastníkmi konania existuje. V posudzovanej veci neboli pochybnosti o tom, že predstava rodičov a navrhovateľa je diametrálne odlišná už v zásadnej otázke (upraviť alebo neupraviť styk). Za tohto stavu je plne namieste a je úplne primerané a logické, aby rozhodol autoritatívne súd.

19. Výsledky doterajšieho dokazovania a z nich vyplývajúce závery predchádzajúcich rozhodnutí., že starý otec má prístup k mal. vnukovi v rodinnom dome na O. XX v Košiciach, kde rodičia aj s mal. P. navštevujú starú matku, nemožno bez ďalšieho považovať za preukázané v čase terajšieho rozhodovania vzhľadom na tvrdenie navrhovateľa v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia o odsťahovaní starej matky zo spoločnej domácnosti (podložené listom vlastníctva starej matky k bytu na adrese M. XXX Q. O. a rozhodnutím Mesta Košice o znížení počtu žijúcich osôb na adrese O. 55 v Košiciach na počet jeden). Navyše aj v prípade, že by stará matka (manželka navrhovateľa) bývala v rodinnom dome na O. XX, je možné vylúčenie starého otca z možnosti stretnutia s mal. vnukom napr. návštevou starej matky práve v čase neprítomnosti starého otca, čo sa dá aj logicky predpokladať, keďže rodičia dieťaťa nemajú záujem o stretnutie so starým otcom a neželajú si ani jeho styk s mal. P.. Na tomto mieste poznamenáva, že čestné prehlásenie starej matky P. A., že býva na adrese trvalého pobytu na O. XX Q. O., nie je bez ďalšieho presvedčivé, ak na druhej strane je listom vlastníctva preukázané, že je vlastníčkou nehnuteľnosti na M., kde začala miestny poplatok platiť a rozhodnutím Mesta Košice z 10.4.2019 bol výpočet miestneho poplatku upravený na počet jedného užívateľa rodinného domu na O. Č.. XX Q. O..

20. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o úprave styku, ako aj rozsahom a frekvenciou stretnutí, ktoré zodpovedajú účelu neodkladného opatrenia a korešpondujú aj s ust. § 25 ods. 5 Zákona o rodine. Rovnako sa stotožnil aj s formou styku, ktorá má byť realizovaná za prítomnosti matky, berúc do úvahy vek maloletého, jeho biologickú väzbu na matku a dávajúcu možnosť pružnejšieho zásahu matky v prípade nepredvídaných okolností súvisiacich so starostlivosťou o maloleté dieťa vzhľadom na to, že starý otec dlhšie obdobie nemal kontakt s maloletým. Na základe toho niet žiadneho dôvodu na to, aby prítomnosť matky pri styku bola obmedzená len na dobu piatich stretnutí, preto odvolací súd v tejto časti zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodol o prítomnosti matky bez obmedzenia, resp. pokiaľ sa účastníci konania nedohodnú inak.

21. Odvolací súd berúc do úvahy odvolaciu námietku, že rodičia s maloletým nenavštevujú obchodné centrá v záujme ochrany zdravia dieťaťa, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti o mieste realizácie styku tak, aby prevencia z hľadiska obavy rodičov bola naplnená. Za najoptimálnejšie miesto považuje rodinný dom na O. J.. Č.. XX v O. (trvalé bydlisko starých rodičov), kde matka aj s mal. P. pravidelne navštevovala svojich rodičov v čase, keď boli rodinné vzťahy v poriadku a po ich narušení svoju matku. Rodinný dom a jeho okolie (záhrada) je pre dieťa dôverne známe, bezpečné a komfortnejšie so širokou škálou možností aktivít počas styku. Odvolací súd poznamenáva (§ 25 Zákona o rodine), že súdom upravený styk zaručuje oprávnenej osobe (starému otcovi) voľný prístup k dieťaťu, má právo určiť miesto (v rámci rodinného domu a záhrady), ako aj spôsob trávenia času s maloletým bez zásahu do riadnej realizácie styku zo strany prítomnej matky a iných osôb bývajúcich, resp. prítomných v tomto rodinnom dome počas styku.

22. Odvolací súd je toho presvedčenia, že stav v čase vydania rozhodnutia súdom prvej inštancie z 13. júna 2018, ktorým bol návrh starého otca na úpravu styku s maloletým vnukom vo veci samej z 5.9.2017 zamietnutý a odvolacím súdom potvrdené (status quo ante) a stav terajší (status quo), že starý otec napriek rodičmi deklarovanej vôle v čase rozhodovania súdu prvej inštancie v roku 2018 dohodnúť sa o styku, neprejavili relevantný postup smerujúci k takejto dohode, nota bene, starý otec je naďalej vylúčený zo styku s mal. vnukom, čo nepochybne osvedčuje potrebu neodkladnej úpravy pomerov autoritatívnym rozhodnutím súdu v najlepšom záujme mal. dieťaťa. Odvolací súd poznamenáva, že starý otec podal návrh na úpravu styku s maloletým vnukom vo veci samej 5.9.2017 a hoci doteraz uplynuli dva roky, pomery v rodine sa neupokojili a sú zjavne jedinou brzdou pre uplatnenie role starého otca vo vzťahu k mal. vnukovi.

23. K námietke rodičov, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezákonné, arbitrárne, popierajúce princíp právnej istoty a princíp legitímnych očakávaní, odvolací súd dodáva: tuzemský právny poriadok nepozná pravidlo viazanosti senátu odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným iným senátom toho istého

súdu. Rekodifikácia procesného práva priniesla na tomto poli zmenu prakticky len na dovolacom súde (Najvyšší súd SR sp. zn. 6CdO 196/2016 z 22.6.2017). Zákonná formulácia princípu právnej istoty vyjadrená v čl. 2 CSP chráni hodnotu predvídateľnosti práva, resp. súdnych rozhodnutí, ako jednu z najvyšších ústavných hodnôt materiálneho právneho štátu. Právnu istotou je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu (čl. 2 ods. 3 CSP). Na druhej strane je potrebné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak, než v predošlých prípadoch. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 CSP), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal.

24. Odvolací súd s prihladením na špecifické črty, ktorými sa konanie starostlivosti súdu o maloleté deti vyznačuje, dospel k záveru, že rozhodnutím súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty (predvídateľnosti súdneho rozhodnutia), rozhodnutie súdu prvej inštancie je akceptovateľné, udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi jeho právnym záverom a odvolateľmi označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť porušenie princípu právnej istoty.

25. Arbitrárnosť rozhodnutia môže byť kvalifikovaná buď ako rovnocenná konkurencia viacerých protichodných právnych názorov vyslovených súdom, alebo situácia, v ktorej súd svoj jediný právny záver nezdôvodní so všetkých zákonných hľadísk, ktoré prichádzajú do úvahy. V posudzovanej veci dôvody, ktoré súd prvej inštancie použil pre záver o dôvodnosti návrhu navrhovateľa, sú úplné v tom zmysle, že vo všeobecnej argumentačnej rovine, ale i v konkrétnostiach posudzovaného prípadu, sú zodpovedané so všetkých relevantných zákonných hľadísk a presvedčivé v tom, že návrh navrhovateľa na vydanie neodkladného opatrenia o styku s maloletým P. je dôvodný. Súd prvej inštancie dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, spĺňa všetky zákonné požiadavky uznesenia a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolatelia sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňujú, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie. Pokiaľ rodičia dieťaťa namietajú nedostatočnú odôvodnenosť napadnutého uznesenia, že nespĺňa zákonné náležitosti rozhodnutia, odvolací súd poznamenáva, že na uznesenie sa primerane použijú ustanovenia o rozsudku (§ 234 ods. 2 CSP) ak nie je ďalej ustanovené inak, pričom „ďalej je ustanovené inak“ v § 236 CSP, a to, že v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie označenie súdu, ktorý ho vydal, označenie strán a ich zástupcov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, stručné odôvodnenie, poučenie o odvolaní, deň a miesto vydania uznesenia. Vzhľadom na charakter neodkladného opatrenia a procesný postup súdu pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia, je celkom zrejmé, že odôvodnenie takéhoto rozhodnutia nemôže obsahovať náležitosti vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP (rozsudku). Z týchto dôvodov odvolací súd nezistil porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

26. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je v rozpore s čl. 41 ods. 4 druhej vety Ústavy SR, podľa ktorého práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona. Aj keby sa totiž mala úprava styku medzi starým rodičom a maloletým dieťaťom považovať za obmedzenie práva rodičov (ako to rodičia tvrdia) došlo k nej za okolností, ktoré sú v súlade s namietaným ustanovením Ústavy. Sú totiž splnené obidve ústavné podmienky, keďže ide o rozhodnutie súdu (I), ktoré bolo vydané na základe zákona (II), teda vychádzajú z ust. § 25 ods. 5 Zákona o rodine. Odvolací súd poznamenáva, že rozsah styku starého otca s maloletým P. v trvaní 6 hodín mesačne predstavuje 0,83% času rodičov stráveného s maloletým, preto o obmedzení v zmysle ich odvolania možno len ťažko uvažovať.

27. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tým, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk starého otca s mal. P., nemožno hodnotiť ako porušenie viazanosti právnym názorom súdu vyššieho stupňa (rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 17. apríla 2019 sp.zn. 7CoP/231/2018) a ani odvolací súd sa

v posudzovanej veci nestavia do pozície vyššej súdnej inštancie, ako sa mylne domnievajú odvolatelia, pretože záver o potrebe neodkladného opatrenia je založený na odlišných skutkových okolnostiach (vyššie uvedené) v čase terajšieho rozhodovania osvedčujúce ich potrebu neodkladnej úpravy pomerov. Odvolací súd, ako to vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, neposudzuje (ani nemôže) závery Okresného súdu Košice I z 13.6.2018 sp.zn. 11P/126/2017 a Krajského súdu v Košiciach zo 17.4.2019 sp.zn. 7CoP/231/2018 založené na skutkových okolnostiach daných v čase ich rozhodovania, ktoré sa odstupom času zmenili v tom, že k dohode medzi účastníkmi konania nedošlo. Starý otec je naďalej vylúčený zo styku a bez ingerencie súdu za zmenených pomerov predpoklad usporiadania vzťahov v záujme mal. P. je vylúčené. Odvolací súd chápe ochraňujúci postoj rodičov voči dieťaťu a práve preto, že ho akceptuje, zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a upravil styk v prostredí dôverne známom maloletému a za prítomnosti matky dieťaťa. Odvolací súd tiež dodáva, že maloletý P., ktorý vzhľadom na svoj vek sa k posudzovanej veci, ktorá sa ho týka nevyjadril, čo odvolací súd s prihliadnutím na to, že ide o dieťa vo veku 5 rokov považuje za správne aj to, že dieťa nebolo žiadnym spôsobom konfrontované s prebiehajúcim súdnym konaním, ale na druhej strane práve z toho dôvodu nemožno maloletému upierať právo styku so starým otcom bez toho, aby nemal možnosť stretnúť sa s ním a spontánne prejavíť svoju vôľu (city).

28. Odvolací súd dodáva, že v zmysle ust. § 329 ods. 1, 2, 3 CSP nezistil prekážku rozhodnutej veci a súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne vychádzal z § 324 a nasl. Civilného sporového poriadku, pretože Civilný mimosporový poriadok upravuje špecifické prípady nariadenia neodkladného opatrenia, ku ktorým posudzovanú vec nie je možné priradiť.

29. Podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

30. Neodkladné opatrenie môže dosiahnuť v praktickom živote aj charakter trvalej úpravy, t.j. nariadenie neodkladného opatrenie nemusí byť vždy viazané k návrhu vo veci samej, preto odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti účastníkov konania podať návrh vo veci samej podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP a nakoľko v čase rozhodovania súdu prvej inštancie neexistovali dôvody pre rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP aj tento výrok ako nadbytočný zrušil.

31. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

32. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 3 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).